

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
Delegatura w Lublinie
20-012 Lublin, ul. Ochotnicza 10
Tel. (81) 532-35-31, 743-77-30, 532-54-48,
Fax (81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl

RLU – 61 –24/13/JS

za p.o.
Lublin, dnia 15 listopada 2013r.

DECYZJA RLU Nr 32/13

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50 poz. 331 ze zm.) i § 5 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. nr 107 poz. 887),

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

I.

Na podstawie art. 28 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wobec uprawdopodobnienia w toku postępowania stosowania przez **Gminę Miejską w Radzynie Podlaskim**, praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na stosowaniu w **Regulaminie Krytej Pływalni „Aqua-Miś”**, dostępnym na stronie internetowej (pod adresem: <http://mosir-radzyn.pl/index.php/zajcia/regulaminy/ogolny.html>) postanowienia o treści:

Oplata za bilety pobierana jest z góry według cennika i nie podlega zwrotowi,

które to postanowienie zostało wpisane do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ kpc, co stanowić może naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 w/w ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

po zobowiązaniu się przez Gminę Miejską w Radzynie Podlaskim, w piśmie z dnia 7 października 2013 roku do podjęcia działań zmierzających do zaniechania naruszania zbiorowych interesów konsumentów, **nakłada się na Gminę Miejską w Radzynie Podlaskim, obowiązek wykonania tego zobowiązania poprzez usunięcie niezwłocznie tj. najpóźniej w ciągu trzech dni roboczych od uprawomocnienia się decyzji, postanowienia Regulaminu Krytej Pływalni „Aqua-Miś” o treści: *Oplata za bilety pobierana jest z góry według cennika i nie podlega zwrotowi.***

II.

Na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się na Gminę Miejską w Radzynie Podlaskim obowiązek przekazania informacji**, w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się decyzji, o realizacji zobowiązania nałożonego na Gminę w punkcie I sentencji decyzji oraz przedłożenia kopii zmienionego Regulaminu Krytej Pływalni „Aqua-Miś” wraz z datą podania go do publicznej wiadomości.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatura w Lublinie (dalej: Prezes Urzędu) wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające, mające na celu wstępne ustalenie, czy przy prowadzonej działalności gospodarczej na Krytej Pływalni „Aqua-Miś” w Radzynie Podlaskim, nie nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W trakcie prowadzonego postępowania zostały przedstawione przez Miejski Ośrodek Sportu i Rekreacji w Radzynie Podlaskim regulaminy stosowane na obiekcie Krytej Pływalni „Aqua-Miś” oraz wydruki zrzutów ekranowych portalu mosir-radzyn.pl, który zawiera wszelkie informacje jakie są kierowane do konsumentów łącznie z regulaminami.

Analiza przedstawionego Regulaminu krytej pływalni „Aqua-Miś” w Radzynie Podlaskim (dalej: Regulamin) stosowanego od 14 września 2012 roku wykazała, że zawarto w nim postanowienie, które może naruszać zbiorowe interesy konsumentów.

W związku powyższym, Postanowieniem z dnia 4 września 2013 r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w związku z podejrzeniem stosowania przez Gminę Miejską w Radzynie Podlaskim, praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, poprzez stosowanie przy prowadzeniu działalności gospodarczej przy pomocy Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w Radzynie Podlaskim na obiekcie Krytej Pływalni „Aqua-Miś”, w Regulaminie dostępnym na stronie internetowej (pod adresem: <http://mosirradzyn.pl/index.php/zajcia/regulaminy/ogolny.html>) postanowienia o treści: Regulamin część „Odpłatność”-

„Opłata za bilety pobierana jest z góry według cennika i nie podlega zwrotowi,

które to postanowienie zostało wpisane do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ kpc, co stanowić może naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 w/w ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ustosunkowując się do przedstawionych zarzutów Gmina Miejska w Radzynie Podlaskim (dalej: Gmina) poinformowała, że postanowienie Regulaminu pływalni „Aqua-Miś” (dalej: Pływalni) zostanie usunięte. Podniesiono, że zakwestionowane postanowienie zostało umieszczone w Regulaminie nieumyślnie i w okresie funkcjonowania Pływalni nie było ani jednego przypadku skorzystania z tego zapisu ze szkodą dla konsumenta. Zapis ten umieszczono kierując się treścią regulaminów innych pływalni. Z praktyki Pływalni wynika, że jego zastosowanie mogłoby być sporadyczne, ale do tej pory nie miało miejsca. Jednocześnie Gmina zobowiązała się do usunięcia z Regulaminu postanowienia zakwestionowanego przez Prezesa Urzędu, niezwłocznie tj. najpóźniej w ciągu trzech dni roboczych od uprawomocnienia się decyzji Prezesa Urzędu.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Gmina Miejska w Radzynie Podlaskim prowadzi działalność użyteczności publicznej na obiekcie Pływalni przy pomocy Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w Radzynie Podlaskim (dalej: Ośrodek). Ośrodek ten został powołany Uchwałą Rady Miasta i nadano ~~mu~~ Statut w oparciu o ustawę z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) i ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 885 z późn. zm.). Ośrodek jest gminną jednostką organizacyjną i działa na zasadach jednostki budżetowej. Nadzór nad Ośrodkiem sprawuje Burmistrz Miasta Radzyna Podlaski.

W prowadzonym postępowaniu Prezes Urzędu zakwestionował postanowienie Regulaminu uznając, że może być tożsame z postanowieniem wpisanym do Rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Zakwestionowane postanowienie umowne to:

Oplata za bilety pobierana jest z góry według cennika i nie podlega zwrotowi.

Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone poniższe postanowienie umowne, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, o którym mowa w art. 479⁴⁵ kpc w poz. 1592 o treści: *W przypadku skreślenia z listy studentów z powodu: niepodjęcia studiów, rezygnacji ze studiów oraz wydalenia z Uczelni, wniesiona opłata nie podlega zwrotowi. W szczególnie uzasadnionych przypadkach np. z przyczyn losowych, dziekan na wniosek zainteresowanego może zgodnie z uchwałą Senatu Uczelni podjąć decyzję o zwrocie opłaty* - Wyrok z dnia 3 marca 2008 r., sygn. akt XVII AmC 269/07.

W pierwszym piśmie z dnia 7 października br., otrzymanym od Gminy po przesłaniu przez Prezesa Urzędu zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, Gmina poinformowała, że postanowienie Regulaminu Pływalni zostanie usunięte a w następnym piśmie z 14 października br. uściśliła, że nastąpi to niezwłocznie tj. najpóźniej w ciągu trzech dni roboczych od uprawomocnienia się decyzji zobowiązaniowej Prezesa Urzędu.

Gmina nie skorzystała z prawa zapoznania się z materiałem dowodowym zebrany w toku prowadzonego postępowania.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Treść art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wskazuje, że jej przepisy mają zastosowanie wyłącznie do ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów, podejmowanej w interesie publicznym. Zatem warunkiem koniecznym do uruchomienia instrumentów określonych w tej ustawie jest zaistnienie takiego stanu faktycznego, w którym działania przedsiębiorców naruszają jej przepisy i jednocześnie stanowią zagrożenie dla interesu publicznego bądź też naruszają ten interes.

Niniejsze postępowanie dotyczy stosowanego przez Gminę Miejską w Radzynie Podlaskim Regulaminu. Regulamin ten ma zastosowanie przy świadczeniu usług dla konsumentów w Pływalni. Dotyczy one zatem obecnych i wszystkich potencjalnych konsumentów, którzy mogą korzystać z tej Pływalni co oznacza, że mogą mieć zastosowanie do nieokreślonego z góry kręgu adresatów. Zatem, niniejsze postępowanie prowadzone było w interesie publicznym.

Zarzut naruszenia przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (zwanej dalej ustawą o okik) mógł zostać postawiony przedsiębiorcy. W związku z tym wymaga oceny przesłanka spełnienia przez Gminę Miejską Radzyna Podlaski statusu przedsiębiorcy w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o okik.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 lit. a wskazanej wyżej ustawy pod pojęciem przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a także osobę fizyczną, osobę prawną i jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

W konsekwencji należy przyjąć, że gmina – jako osoba prawna - posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, gdyż organizuje i świadczy usługi o charakterze użyteczności publicznej. Zarówno w orzecznictwie antymonopolowym, jak i doktrynie, zgodnie przyjmuje się, że ustawa antymonopolowa ma zastosowanie do działalności publicznej gminy w zakresie zaspokajania potrzeb wspólnoty, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym - o ile zachowanie gminy w związku z wykonywaniem tej działalności może być zakwalifikowane jako praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów. Wobec powyższego należy uznać, że Gmina Miejska Radzyna Podlaski świadcząc usługi (przy pomocy Miejskiego Ośrodka Sportu i

Rekreacji, będącego gminną jednostką organizacyjną) na Krytej pływalni „Aqua-Miś” jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.), gmina posiada osobowość prawną, natomiast do jej zadań należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty. Do zadań własnych gminy, określonych w art. 7 ust. 1 pkt 10 ustawy o samorządzie gminnym należy m.in. zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty w zakresie kultury fizycznej i turystyki w tym terenów rekreacyjnych i urządzeń sportowych.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że Gmina Miejska w Radzynie Podlaskim wobec prowadzenia działalności użyteczności publicznej na obiekcie Pływalni przy pomocy Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji, będącego gminną jednostką organizacyjną, jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisu art. 4 pkt 1 ustawy o okik.

Usługi na obiekcie tej Pływalni są prowadzone od 14 września 2012 roku.

Ad. I

Zgodnie z art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione - na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania - że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24 powołanej ustawy a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań.

Przytoczony przepis jako przesłanki warunkujące możliwość wydania decyzji przez Prezesa Urzędu wskazuje: uprawdopodobnienie naruszenia zakazu określonego w art. 24 ustawy oraz zobowiązanie się przedsiębiorcy, któremu jest zarzucane takie naruszenie, do podjęcia lub zaniechania działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniu.

Niezbędne jest rozważenie, czy zaistniały w odniesieniu do działań i zobowiązań ww. przedsiębiorcy warunki do wydania decyzji z art. 28 ustawy.

W pierwszej kolejności ustaleniu wymaga okoliczność, czy stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów zostało uprawdopodobnione na obecnym etapie postępowania.

Gminie zarzucono stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

Stwierdzenie przedmiotowej praktyki wymaga uprawdopodobnienia spełnienia dwóch przesłanek: **bezprawności działania przedsiębiorcy i naruszenia zbiorowego interesu konsumentów.**

Bezprawność wynika z tożsamości stosowanego przez Gminę w stosunku do której wszczęto postępowanie administracyjne, postanowienia Regulaminu z postanowieniem wpisanym do Rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie praktyki określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

również w odniesieniu do przedsiębiorcy, który nie był stroną postępowania sądowego zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 grudnia 2005 r. sygn. akt VI ACa 760/05 podkreślił, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest posługiwanie się postanowieniem wpisanym do rejestru w oderwaniu od zagadnienia, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez podmiot, co do którego bada się stosowanie praktyki. Naruszenie interesów konsumentów może nastąpić, jak wskazał Sąd, w wyniku działań podmiotów, które stosują klauzule abuzywne już wpisane do rejestru, przy czym wpis taki związany był z działaniami innych przedsiębiorców.

Z kolei w wyroku z dnia 25 maja 2005 r. sygn. akt XVII AmA 46/04, Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: SOKiK) wyraził pogląd, że dla uznania określonej klauzuli za niedozwolone postanowienie umowne wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie klauzul powinien być bowiem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli więc cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame.

Przedstawione powyżej orzecznictwo potwierdza uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006 r. sygn. akt III SZP 3/2006, w której uznano, że *stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a. Odwołując się do argumentów o charakterze celowościowym oraz kierując się potrzebą zapewnienia skuteczności tego przepisu, Sąd Najwyższy podkreślił, że *praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów obejmuje również przypadki wprowadzenia jedynie zmian kosmetycznych, polegających na przestawieniu szyku wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru. (...)* *Możliwość uznania zachowania przedsiębiorcy, polegającego na stosowaniu postanowień wzorców umownych, które nie mają identycznego brzmienia jak postanowienia wpisane do rejestru, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, w sposób istotny zwiększa skuteczność obu instytucji (tj. niedozwolonych postanowień umownych oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumenta), zniechęcając przedsiębiorców do obchodzenia wpisów dokonanych w rejestrze niedozwolonych postanowień.**

Nie jest więc konieczna dokładna, literalna zbieżność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Niedozwolone będą również takie postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, których treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną wykładnię.

W prowadzonym postępowaniu administracyjnym Prezes Urzędu uznał za niedozwolone postanowienie znajdujące się w Regulaminie Pływalni stosowanym przez Gminę o treści: ***Oplata za bilety pobierana jest z góry według cennika i nie podlega zwrotowi.***

Wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie z dnia 3 marca 2008 r. sygn. akt XVII AmC 269/07 postanowienie o treści: *„W przypadku skreślenia z listy studentów z powodu : niepodjęcia studiów, rezygnacji ze studiów oraz wydalenia z Uczelni, wniesiona opłata nie podlega zwrotowi. W szczególnie uzasadnionych przypadkach np. z*

przyczyn losowych, dziekan na wniosek zainteresowanego może zgodnie z uchwałą Senatu Uczelni podjąć decyzję o zwrocie opłaty.” – zostało zakazane w obrocie z konsumentami i wpisane do Rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone z dniem 13 maja 2009 r.

Tożsamość stosowanego przez Gminę postanowienia z wpisaniem do Rejestru wynika z faktu, iż oba postanowienia przewidują możliwość zwolnienia z obowiązku zwrotu opłaty, mimo, że nie była świadczona usługa.

Takie postanowienie Regulaminu, które kształtuje prawa konsumenta, rażąco narusza jego interesy w związku z czym stanowi postanowienie niedozwolone.

Podstawą uznania postanowienia wzorca umowy zawieranej z konsumentem za niedozwolone jest przepis art. 385¹ k.c., zgodnie z którym postanowienia takie, nie uzgodnione indywidualnie, nie wiążą konsumenta, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przesłanki sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażącego naruszenia interesów konsumenta muszą być spełnione łącznie.

Klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ § 1 kc została uzupełniona przez ustawodawcę listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w artykule 385³ kc. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków i ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej.

Dobre obyczaje pojmowane są jako reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego dobre obyczaje są równoważnikiem zasad współżycia społecznego, które obejmują reguły wiążące nie tylko w obrocie powszechnym ale również w stosunkach z udziałem profesjonalistów (także osób prawnych). Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równorzędności stron.

Pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 13 VII 2005 roku (I CK 832/04) który stanowi, że rażąco naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Wspomniana w tym wyroku formuła prawna służy do oceny tego, czy standardowe klauzule umowne zawarte we wzorcu umownym przekraczają zakres określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta.

Przy ocenie naruszenia interesów konsumenta należy zatem brać pod uwagę nie tylko aspekty ekonomiczne, ale również dezorganizację życia konsumenta, doznanych przykrości czy zawodu. Mówiąc o interesach konsumenta ustawodawca posługuje się szczególnym kwalifikatorem naruszeń, wskazując na ich rażący stopień. Jako kryteria oceny stopnia naruszenia, wymienia się wielkość poniesionych lub groźących strat i niebezpieczeństw , ale także względy subiektywne.

Treść postanowienia, które pozbawia konsumenta prawa do zwrotu opłaty w przypadku gdy z jakiegokolwiek przyczyny zmuszony był do rozwiązania umowy, nawet w sytuacji, gdy przyczyna tego stanu rzeczy będzie leżała po stronie kontrahenta konsumenta, prowadzi do naruszenia zasady równości stron stosunku umownego. Jest także źródłem nieuzasadnionych korzyści przedsiębiorcy.

Należy uznać, że kwestionowane postanowienie rażąco narusza interesy konsumentów i jest sprzeczne z dobrymi obyczajami ponieważ nie przewiduje żadnych okoliczności wyłączających możliwość rygorystycznego egzekwowania swego prawa przez Gminę mimo nie spełnienia świadczenia.

Stosowane przez Gminę postanowienie jest tożsame w skutkach dla konsumenta, z postanowieniem wyżej przytoczonym wpisanym do Rejestru.

Z tego względu zostało uprawdopodobnione, że stosowane przez Gminę postanowienie jest sprzeczne z przepisami powszechnie obowiązującego prawa.

Do uznania, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z praktyką, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, niezbędne jest ponadto uprawdopodobnienie, że bezprawne działanie Gminy godzi w interes konsumentów tzn. dotyczy zbiorowego interesu konsumentów.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r. sygn. akt III SK 27/07, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że gramatyczna wykładnia tego pojęcia prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowy interes konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka skierowana jest do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. W ocenie Sądu, wystarczające powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów, za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy uznał zatem, że *praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy.*

Zdaniem Prezesa UOKiK, działanie Gminy godzić może w interesy nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zidentyfikować. Niezgodnymi z prawem działaniami może bowiem zostać dotknięta nieograniczona liczba osób, tzn. wszyscy konsumenci, którzy korzystali z usług Pływalni oraz wszyscy jej potencjalni klienci. W tym wypadku, z samej istoty posługiwania się przez Gminę Regulaminem wynika powtarzalność jego zachowania wobec takich osób.

Z uwagi na powyższe, uznano za uprawdopodobnioną drugą przesłankę zarzuconej Gminie praktyki tj. naruszenie zbiorowego interesu konsumentów.

Gmina zobowiązała się do zaniechania stosowania postanowienia naruszającego art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i Konsumentów poprzez usunięcie z Regulaminu zakwestionowanego postanowienia, najpóźniej w ciągu trzech dni roboczych od uprawomocnienia się decyzji Prezesa Urzędu.

W świetle powyższego Prezes Urzędu uznał, że podjęte przez Gminę zobowiązanie zmierza bezpośrednio do zapobieżenia naruszeniom art. 24 ustawy. Spełniona została zatem druga, obok uprawdopodobnienia stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, przesłanka warunkująca wydanie decyzji na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Gminę obowiązek wykonania przyjętego zobowiązania poprzez usunięcie niezwłocznie tj. najpóźniej w ciągu trzech dni roboczych od uprawomocnienia się decyzji, postanowienia Regulaminu Krytej Pływalni „Aqua-Miś” o treści: *Oplata za bilety pobierana jest z góry według cennika i nie podlega zwrotowi.*

Ad. II

Na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy Prezes Urzędu nałożył na Gminę obowiązek przekazania, w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się decyzji, informacji o realizacji zobowiązania nałożonego w punkcie I sentencji decyzji oraz przedłożenia kopii zmienionego Regulaminu Krytej Pływalni „Aqua-Miś” wraz z datą podania go do publicznej wiadomości.

Wobec powyższego orzeczono, jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Lublinie.

Otrzymuje:

**Gmina Miejska
Radzyń Podlaski
ul. Warszawska 32
21-300 Radzyń Podlaski**

**Z up. Prezesa Urzędu
Dyrektor Delegatury
w Lublinie
Ewa Wiszniowska**